

forfattere, 12 til forfattere med forfatterskab af almen kulturel betydning, 4 til oversættere, 25 til komponister og 20 til kunsthåndværkere, kunstneriske formgivere og arkitekter samt 18 til filminstruktører, teaterinstruktører, scenografer og koreografer. De fleste af disse ydelser er indtægtsregulerede, men 32 er fortsat ikke indtægtsregulerede. Der er også fortsat en række ydelser, der gives til enker efter kunstnere.

Der henvises til forslag til finanslov for finansåret 1996, anmærkningerne side 1241-1246, der er optrykt som bilag 2 til lovforslaget. Her findes udførlige oplysninger om, hvem der får hvor meget. En lang række af de kunstnere, der er opført på finansloven, må formodes at oppebære en ganske pæn indtjening i forvejen, hvorfor det forekommer så meget desto mere urimeligt, at de også skal have penge fra staten.

Det kan også forekomme noget underligt, at efterladte ægtefæller skal have et tilskud til deres folkepension, alene fordi deres ægtefælle var statsautoriseret kunstner.

Fremskridtspartiet har intet imod nogle af disse kunstnere eller den kunst, de står for, men partiet er af den opfattelse, at personer selv må forsøge at sælge deres kunst på markedet for bøger, plader, skulpturer m.v. Kan kunsten ikke sælge, og kan de pågældende ikke leve af det, må de beskæftige sig med noget andet ved siden af.

Flere af de ovennævnte formår i øvrigt, som nævnt, ganske godt at sælge deres kunst på det private marked og er bestemt ikke blandt samfundets svageste.

Den statslige indblanding i kunsten bør således ophøre, og Statens Kunstfond bør nedlægges og kan erstattes af en privat kunstfond skabt af dem, der øn-

sker at bidrage hertil. Det vil give kunsten en tiltrængt fornyelse og betyde en besparelse for de borgere, der ikke ønsker at bidrage til de mange millionforøring, som Statens Kunstfond foretager.

Frivillighed må være nøgleordet i denne som i så mange andre sager.

Ved at lade private drive en kunstfond vil vi for alvor erfare, hvad befolkningen ønsker, og vi bliver fri for det offentlige smagspanel, som i dag sidder på millioner af skatteborgernes penge.

Yderligere foretager staten masser af indkøb af kunst, som blot fylder op på museernes lagre og kældre, fordi der ikke er plads til dem. Tingene vil få en mere fornuftig dimension, hvis kunst bliver ydet ved private i stedet for offentlige tilskud, og naturligvis bør personer, der kalder sig kunstnere, ikke kunne få livsvarige hædersgaver fra Statens Kunstfond.

Det er til syvende og sidst skatteborgerne, der har betalt, for manges vedkommende imod deres vilje. Derfor er Statens Kunstfond et af de områder, der ikke bør være omfattet af den styringsmentalitet, der præger det danske samfund.

I stedet bør det være op til den enkelte selv at bestemme, hvad der er kunst, og hvad den pågældende så vil foretrække ved køb af kunst, af entrébillet eller sponsering. Skatten bør nedsættes med det tilsvarende beløb, der kan spares i forbindelse med ophævelse af loven om Statens Kunstfond.

Ved ophævelse af loven om Statens Kunstfond kan der naturligvis blive nogle overgangsproblemer for enkelte kunstnere, der har regnet med livsvarige ydelser, og derfor må der etableres en tilfredsstillende overgangsordning. Dette vil Fremskridtspartiet meget gerne medvirke til ved udvalgsbehandlingen.